

Trammelant om fractiekamers in stadhuis aan Kerkgracht

Delano Weltevreden

Den Helder ■ De gemeenteraad is nog niet verhuisd naar de Kerkgracht, maar er is al gedoe om de verdeling van fractiekamers. Niet alle fracties krijgen een kamer.

De raadszaal komt op de zolder van wat 'het oude stadhuis' wordt genoemd. De fractiekamers, waar de fracties kunnen overleggen, zijn verdeeld over die verdieping en de verdieping daaronder.

Dertien

Er zijn dertien fracties en maar elf fractiekamers. Fractie Dijk en Gemeentebelangen, met beide een zetel, vissen achter het net. Volgens raadsgriffier Menno Huisman is er niet zoveel aan de hand: „De afspraak is sinds jaar en dag dat de verdeling plaatsvindt op basis van de verkiezingsuitslag. Dus de grootste fractie heeft eerste keuze, daarna de een na grootste, et cetera.”

De gemeente wist voor de verbouwing toch hoeveel fracties er zijn? Huisman: „Er zijn elf kamers. Meer ruimte is er niet in het gebouw.”

Fractie Dijk is in februari ontstaan, nadat Mirjam Dijk de VVD verliet. Zij vindt het geen drama dat haar fractie geen eigen kamer heeft: „Heel begrijpelijk. Adriana Hoogendoorn en ik hebben er geen probleem mee. Er is ons duidelijk gemaakt dat we buiten de vergaderingen om een kamer kunnen reserveren. Bijvoorbeeld voor overleg of een ontvangst.”

Nancy List, fractievoorzitter van Gemeentebelangen, vindt het echter een grof schandaal. „Ik heb recht op een fractiekamer, ook al hebben we maar één raadszetel. Aan de Bijlweg heb ik ook al geen kamer waarin ik met mijn fractiegenoten kan overleggen. Twee jaar terug zeiden ze dat er geen ruimte was. Maar ze wisten hoeveel fracties er waren toen zij aan de verbouwing van het gebouw aan de Kerkgracht begonnen. Wat moet ik doen als we tijdens een vergadering een schorsing aanvragen om met fracties te overleggen? Dat ergens in een hoekje doen?” List heeft haar hoop gevestigd op burgemeester Jeroen Nobel: „Hij heeft gezegd dat ik recht heb op een fractiekamer en dat er een oplossing moet komen.”

Thuiszorgteams om verspreiding van coronavirus te vertragen

Marischka de Jager

Den Helder ■ Zorgorganisaties Omring, Wilgaerden (West-Friesland) en Woonzorggroep Samen bundelen hun krachten om de verspreiding van het coronavirus te vertragen.

Daartoe worden twee thuiszorgteams ingezet die alleen coronapatiënten gaan verzorgen.

De corona thuiszorgteams bieden vanaf vrijdag 10 april gerichte zorg aan cliënten met een Covid-19 besmetting of een vermoedelijke besmetting

vastgesteld door de huisarts. Cliënten kunnen hierdoor langer thuis blijven. Ook ziekenhuizen raken minder overbelast, zo meldt Omring.

„Een cliënt wordt pas doorgestuurd voor ziekenhuisopname als het echt nodig is. Zodra een ziekenhuisopname niet meer noodzakelijk is en de cliënt weer thuis verzorgd en verpleegd kan worden, neemt het corona thuiszorgteam de zorg van het ziekenhuis over en waarborgt een goede overgang van ziekenhuis naar thuis”, aldus Omring-woordvoerder Job Leeuwerke.

Mo en Manon en hun liefde in coronatijd

Zij wist het zeker. Manon (29) zou gewoon een Hollandse man trouwen. Kinderen? Geen idee wat ze daar mee aan moest. Moeder worden stond niet hoog op haar verlanglijstje. Toch heeft ze nu de om-op-te-vreten pasgeboren Malik en een echtgenoot uit Tunesië, Mohamed (Mo) Belbokri (26).

Zaterdag 28 maart om 10.06 uur ziet Malik het daglicht in het ziekenhuis in Den Helder. Een week na de uitgerekende datum, zeven pond schoon aan de haak. Of Manon niet wat pijnstilling kon krijgen, vroeg ze na een weeënstorm van zo'n zestig minuten. Ze had het nog niet gevraagd of ze 'poep-te' Malik in één perswée uit. Dodelukkig natuurlijk. Als je dan een minpuntje moet noemen: oma Jacqueline mocht er niet, zoals gepland, bij zijn. Coronapreventie. Dus werd het Facetime met het thuisfront op Texel en in Beja, Tunesië. Mo: „Ik was al heel blij dit ik bij Manon in de verloskamer mocht zijn. In Tunesië mag de vader alleen achter glas naar de bevalling kijken. Na de geboorte van Malik lieten we hem aan trotse opa's en oma's zien. Ze kusten hem op het beeldscherm. Is er iets mooiers dan de geboorte van je kind? Ik kan me dat niet voorstellen.”

Verliefde blik

Met een verliefde blik kijkt Manon naar haar zoontje (gesprek via Facetime in verband met de coronamaatregelen, red). Een tevreden Malik slaapt in de armen van zijn mama. Als hij ietwat sputtert, neemt Mo hem sussend over. Manon lachend: „Ik heb hem net borstvoeding gegeven, die valt wel weer in slaap. Het moederen gaat me natuurlijk af. Dat ik daar aan twijfelde...Vanaf het moment dat Malik op mijn buik lag, voelde ik dat oerinstinct.”

Zo snel als Malik geboren werd, zo snel werden die twee verliefd, en trouwden. Zo'n verhaal dat thuis hoort in de feelgood Nets serie 'Grenzeloos Verliefd'. Leuke nuchtere Hollandse meid hals over kop verliefd op exotisch uitzijende man, ontmoet tijdens haar vakantie. Pakt zonder enige twijfel haar koffers en gaat de liefde achterna. Honderden, duizenden kilometers verderop. Maar dan andersom: Mo waagt uiteindelijk die sprong.

Vakantie

Oktober 2018 kruisten hun blikken. Op een resort in Turgutreis aan de Egeïsche kust in Turkije. Manon: „Met mijn moeder en haar partner ging ik mee op vakantie. Naar een resort waar zij al jaren komen. Tweeënhalve week uitrus-

ten. Mo werkte in de animatie. Ik zag 'm wel staan, maar geen haar op mijn hoofd die aan een vakantieromance dacht. Zo'n leuke jongen heeft iedere week een ander liefje, bij wijze van spreken. Zo gaat dat nu eenmaal op vakantie. Hij móest leuk zijn tegen iedere toerist. Stiekem was ik wel van hem gecharmeerd, maar hem aanspreken durfde ik niet. Ik staarde alleen maar. Na drie dagen stapte Mo op mij af. Of ik meeging naar de stad.”

Mo: „Ze lachte altijd zo aanstekelijk, ziet er leuk uit, dus wilde ik mijn kans grijpen. Ik had alleen maar aandacht voor haar. Kon mijn ogen nauwelijks van haar afhouden. Dit gevoel kende ik nog niet.”

Na dat avondje stappen, week

Is er iets mooiers dan de geboorte van je kind? Ik kan me dat niet voorstellen

Manon niet meer van zijn zijde. Twee romantisch weken volgden. En dan is daar het afscheid. Zij richting Holland, hij na het einde van het seizoen naar zijn thuis in Tunesië. Mo: „Ik wilde met haar verder, wist dat zeker. Manon was niet zomaar een vakantieliefde. Ik ging terug naar mijn ouders, mijn broer en zus die in de weekenden thuiskomen. Mijn broer zit in het leger, mijn zus studeert Rechten in Tunis. In Tunesië werkte ik ook in het toerisme. Twee maanden appen we dagelijks urenlang, of Facetime. Ik móest haar weer zien, was zo verliefd. Een visum naar Nederland krijg je niet makkelijk, dus kwam Manon naar ons.”

Dat ze al trouwplannen hadden, hield Manon voor zichzelf. Gewoon op vakantie, Mo beter leren kennen, zo liet ze haar familie in de waan. Pas een dag voor vertrek informeerde ze haar moeder over hun voorgenomen huwelijk op het stadhuis in Beja. Om doemscenario's lang voor vertrek te voorkomen: getrouwd, paspoort ingenomen, tweede of derde vrouw van, een rits kinderen en achter het fornuis kwam ze vast nooit meer vandaan. Het land ook niet meer uit. Dat soort scenario's.

Dubbel gevoel

„Mijn moeder kende Mo, dus die was iets minder ongerust. Maar toch. Ik had wel een beetje een dubbel gevoel, omdat mijn moeder er niet bij kon zijn. Mijn vader vertelde ik het pas een dag na de huwelijksvoltrekking. Daar had ik iets meer moed voor nodig. Iedereen verklaarde me voor gek. Het is ook een snelle actie, maar het voelde goed. Ik had al vaak met zijn familie gesproken via Facetime. Virtueel hun huis gezien. Aardige mensen, een zus die studeert. Ik maakte me niet ongerust. Mo wil-

Huwelijk in Tunesië.

FOTO AANGELEVERD

Mo, Manon en Malik gelukkig samen op Texel.

FOTO RENE POP

de trouwen vanwege zijn geloof. Waarom niet? Zolang ik maar niet hoeft te leven volgens de islam. Mo en zijn familie begrepen mijn keuze om me niet te bekeren tot hun geloof. We respecteren elkaar daarin. In Tunesië wonen wilde ik niet; het is zo'n chaotisch land. Wat moet ik er ook doen. In Nederland zou Mo veel sneller een baan vinden, dan ik daar.”

Een paar bliksembezoekjes naar Tunesië volgde. Manon raakte zwanger. Mo, die vijf talen spreekt en Nederlands leert, gaf zijn leven definitief in het Noord-Afrikaanse land voor de liefde en hun ongeboren kind op. Zijn familie, het land en de cultuur waar hij zo van houdt. „Waar ik nu het meest aan moeten wennen, is de stilte op straat. En niet alleen in coronatijd. Texel heeft mooie natuur – ik ben gek op het strand – maar in Tunesië is het altijd levendig. Je loopt veel sneller bij elkaar naar binnen. Familie is heel erg belangrijk. Als ik kook, maak ik een grote pan vol. In mijn cultuur kan er altijd iemand onverwachts aanschuiven. Dan verzucht Manon, dat we daar dagenlang van kunnen eten. Nederlanders zijn veel meer op zichzelf. Maar Manon, haar moeder en haar vriend zijn mijn nieuwe familie. Een cultuur kun je je eigen maken.”

Of hij die kleine geboren zou zien worden, was spannend. „Kom maar naar Nederland” is makkelijk gezegd dan gedaan. De verhalen dat (getrouwde) stellen elkaar jarenlang alleen bij gratie van een

visum een paar weken kunnen zien, zijn er legio. Bij de Nederlandse ambassade in Tunesië volgde Mo een inburgeringscursus en slaagde. Online dienden ze zijn aanvraag voor een vaste verblijfs- en werkvergunning bij het IND in.

Onderhouden

Manon kreeg als voormalig tandartsassistente een vaste aanstelling als kassière bij de Jumbo in de Koog en stond zo garant voor voldoende inkomen. „Ik moet hem kunnen onderhouden. Hij krijgt geen uitkering.” Wachten, wachten, en heel veel bellen. Dat is de volgende stap, aldus Manon. „Kerst en oud en nieuw zat er ook nog tussen. Dan ligt alles stil. Ik vreesde al dat ik alleen zou bevallen en Malik aan zijn papa moest voorstellen via Facetime. Pfff, en al die zwangerschapshormonen zitten dan ook in de weg.”

Ze hadden mazzel. Een half jaar na de aanvraag stond het licht op groen. Mo stapte tijdig in het vliegtuig. Zwaaide zijn familie en vrienden uit. Op weg naar een nieuwe toekomst.

En dat gaat echt niet allemaal vanzelf, geven ze ruiterlijk toe. Neem die oeverloze man-vrouw discussies bijvoorbeeld. Discussies met als extraatje: dat cultuurverschil. Dat-ie een handje in het huishouden meehelpt, zit er nu wel in, lacht Mo. Zijn moeder deed alles thuis. Die keuken en het huis zijn immers háár domein. Pottenkijkers niet gewenst. Mo: „Al zou ik het willen: die keuken kom ik

Mo en de pasgeboren Malik.

FOTO AANGELEVERD

echt niet in. Jongens worden geleerd dat zij voor het inkomen moeten zorgen.”

En dat is nog wel een dingetje, die leuke baan vinden. Hij had er bijna een te pakken. Tot de coronamaatregelen om de hoek kwamen kijken, en het toerisme op Texel plat ligt. Weg baan. „Ik voel me nutteloos en wil geld verdienen.

Het liefst wil ik met mijn handen werken. Vakken vullen, in een magazijn werken of omgeschoold worden tot fietsenmaker. Vuilnisman lijkt me ook wel wat. Thuis zitten, maakt me niet gelukkig.” Zodra Mo werkt, leggen ze geld opzij om naar zijn familie in Tunesië te gaan. Manon: „Hopelijk is de coronacrisis dan voorbij en kunnen

we Malik aan opa en oma laten zien. Ze kunnen niet wachten.” Toekomstdromen? Ja. Zijn ze groots? Nee, stelt Mo. Of misschien toch wel. „Een paar kinderen, een huis, leuke baan, auto en plezier hebben in het leven. Gelukkig met elkaar zijn.”

Ingrid Spelt

advertentie

Dagelijks Open v.a. 9.00
2e Paasdag Open v.a. 11.00

*Het Beste Bed
ga je ooit aanschaffen*

SILIAKUS
ONAFHANKELIJK SLAAPDEALER
BEDDEN • MATRASSEN • BOXSPRINGS

BIJLESTAAL 44
BROEK OP LANGEDIJK